

Sygn. akt XI Ka 1180/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 lutego 2015r.

Sąd Okręgowy w Lublinie w XI Wydziale Karnym Odwoławczym

w składzie: Przewodniczący: SO Katarzyna Żmigrodzka

Sędziowie: SO Włodzimierz Śpiewła – spr.

SO Magdalena Kurczewska - Śmiech

Protokolant: st. prot. Małgorzata Polaczek

przy udziale Prokuratora Doroty Kalinowskiej

po rozpoznaniu w dniu 24 lutego 2015r.

sprawy E. F., D. B.

oskarżonych z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 286 § 1 kk i in.

na skutek apelacji wniesionych przez prokuratora i obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Rejonowego w Puławach VII Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą w Rykach

z dnia 15 lipca 2014r. sygn. akt VII K 47/13

uchyla zaskarżony wyrok i sprawę oskarżonych E. F. i D. B. przekazuje Sądowi Rejonowemu w Rykach do ponownego rozpoznania.

Sygn. akt XI Ka 1180/14

UZASADNIENIE

I. **E. F.** została oskarżona o to, że w dniu 21 maja 2003 r. w P. przedkładając jako autentyczny podrobiony odręczny testament usiłowała doprowadzić do niekorzystnego rozporządzenia mieniem o wartości 69 500 zł po zmarłym Z. P. na podstawie wyroku sądowego, przez podstępne wprowadzenie w błąd Sądu o nabyciu spadku po zmarłym na podstawie testamentu własnoręcznego i złożenia do Sądu Rejonowego w Puławach I Wydział Cywilny wniosku o zmianę postanowienia Sądu Rejonowego w Puławach z dnia 26 czerwca 2002 r. w sprawie z wniosku I. P. o stwierdzenie nabycia spadku po zmarłym Z. P., lecz zamierzonego celu nie osiągnęła z uwagi na orzeczenie wydane w dniu 27 sierpnia 2007 r. za nr I Ns 331/03 oddalające wniosek;

to jest o przestępstwo określone w art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

II. **D. B.** została oskarżona o to, że w okresie od 15 kwietnia 2001 r. do dnia 21 maja 2003 r. daty dziennej bliżej nieustalonej w P. udzieliła pomocnictwa E. F. w usiłowaniu doprowadzenia do niekorzystnego rozporządzenia mieniem o wartości 69 500 zł po zmarłym Z. P. na podstawie wyroku sądowego, przez podstępne wprowadzenie w błąd Sądu o nabyciu spadku przez E. F. po zmarłym Z. P. na podstawie testamentu własnoręcznego, ułatwiając popełnienie tegoż czynu przez uwiarygodnienie swoim podpisem podrobionego testamentu, następnie przedłożonego

przez E. F. jako autentyczny przed Sądem Rejonowym w Puławach I Wydział Cywilny w celu zmiany postanowienia Sądu Rejonowego w Puławach z dnia 26 czerwca 2002 r. w sprawie z wniosku I. P. o stwierdzenie nabycia spadku po zmarłym Z. P., lecz zamierzonego celu nie osiągnęła z uwagi na orzeczenie wydane w dniu 27 sierpnia 2007 r. za nr I Ns 331/03 oddalające wniosek;

to jest o przestępstwo określone w art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Wyrokiem z dnia 15 lipca 2014 r. Sąd Rejonowy w Puławach VII Zamiejscowy Wydział Karny z siedzibą w R.:

I. oskarżoną **E. F.** uznał za winną popełnienia zarzucanego jej czynu wyczerpującego dyspozycję art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył jej karę roku pozbawienia wolności;

II. oskarżoną **D. B.** uznał za winną tego, że w nieustalonej dacie przed dniem 21 maja 2003 roku w P. udzieliła pomocnictwa E. F. w usiłowaniu doprowadzenia do niekorzystnego rozporządzenia mieniem o wartości 69 500 zł po zmarłym Z. P. na podstawie wyroku sądowego, przez podstępne wprowadzenie w błąd Sądu o nabyciu spadku przez E. F. po zmarłym Z. P. na podstawie testamentu własnoręcznego ułatwiając popełnienie tegoż czynu przez uwiarygodnienie swoim podpisem podrobionego testamentu, następnie przedłożonego przez E. F. jako autentyczny przed Sądem Rejonowym w Puławach I Wydział Cywilny w celu zmiany postanowienia Sądu Rejonowego w Puławach z dnia 26 czerwca 2002 roku, lecz E. F. zamierzonego celu nie osiągnęła z uwagi na orzeczenie wydane w dniu 27 sierpnia 2007 roku w sprawie I Ns 331/03 oddalające wniosek to jest czynu wyczerpującego dyspozycję art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 22 § 1 k.k. w zw. z art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył jej karę roku pozbawienia wolności;

III. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonych w stosunku do oskarżonych **E. F.** i **D. B.** kar pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby wynoszący po 2 (dwa) lata;

IV. na podstawie art. 33 § 2 k.k. orzekł wobec oskarżonych **E. F.** i **D. B.** kary grzywny w liczbie po 60 (sześćdziesiąt) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 zł (dziesięć złotych);

V. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej w R. adw. M. S. kwotę 2273,04 zł (dwa tysiące dwieście siedemdziesiąt trzy złote cztery grosze) tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej, udzielonej oskarżonej E. F. z urzędu;

VI. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej w L. adw. A. P. - S. kwotę 2273,04 zł (dwa tysiące dwieście siedemdziesiąt trzy złote cztery grosze) tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej, udzielonej oskarżonej D. B. z urzędu;

VII. zwolnił oskarżone od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, wydatkami obciążając Skarb Państwa.

Apelacje od powyższego wyroku wnieśli prokurator i obrońcy oskarżonych.

Prokurator na podstawie art. 425 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 444 k.p.k. zaskarżył powyższy wyrok w całości na niekorzyść oskarżonych E. F. i D. B. i powołując się na art. 427 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 438 pkt 2 k.p.k., art. 437 k.p.k. zarzucił obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie 413 § 2 pkt 1 k.p.k., polegającą na niedokładnym określeniu czynu przypisanego oskarżonym w wyroku wyrażającą się w zaniechaniu ujęcia w jego opisie wszystkich znamion przypisanego przestępstwa.

Podnosząc powyższe prokurator wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Obrońca oskarżonej D. B. adw. A. S. na zasadzie art. 425 § 1 i 2 k.p.k. i art. 444 k.p.k. zaskarżyła powyższy wyrok w części dotyczącej oskarżonej D. B.. Na zasadzie art. 427 § 2 k.p.k. i art. 438 pkt 1, 2 i 3 k.p.k. wyrokowi temu zarzuciła:

- 1) obrazę przepisów prawa procesowego, tj. art. 2 § 1 pkt 1 i § 2, art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k. i 7 k.p.k., stanowiącą podstawę wydanego wyroku, a mającą wpływ na jego treść, poprzez błędne przyjęcie przekraczające swobodną ocenę dowodów naruszające zasadę domniemania niewinności, oskarżonej za winą zarzucanego jej czynu oraz wydanie wyroku skazującego bez istnienia dowodów uprawdopodobniających fakt popełnienia przez oskarżoną przestępstwa, w sytuacji, gdy zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie pozwala na jednoznaczne przyjęcie, że oskarżona dopuścił się zarzucanego jej czynu;
- 2) obrazę przepisów prawa procesowego, tj. art. 7 k.p.k. polegającą na przekroczeniu granic swobodnej oceny dowodów przez dokonanie oceny zeznań świadków oraz wyjaśnień oskarżonej w sposób całkowicie dowolny;
- 3) obrazę przepisów prawa materialnego, tj. art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zb. z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., stanowiący podstawę wydanego wyroku poprzez niesłuszne uznanie, iż oskarżona D. B. udzieliła pomocnictwa E. F. w usiłowaniu doprowadzenia do niekorzystnego rozporządzenia mieniem ułatwiając popełnienie tego czynu poprzez uwiarygodnienie swoim podpisem podrobionego testamentu, w sytuacji gdy przeprowadzone postępowanie dowodowe nie wykazało, aby oskarżona E. F. usiłowała popełnić zarzucane jej przestępstwo, a w konsekwencji oskarżona D. B. nie udzieliła pomocnictwa w jego popełnieniu;
- 4) mający wpływ na treść zaskarżonego wyroku błąd w ustaleniach faktycznych przyjęty za podstawę tego wyroku, a polegający na przyjęciu, że oskarżona popełniła czyn zarzucany jej aktem oskarżenia, podczas gdy zebrany materiał dowodowy i prawidłowo ustalony stan faktyczny przeczą temu wnioskowi.

Biorąc pod uwagę powyższe zarzuty obrońca oskarżonej D. B. wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonej D. B., ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonej E. F. adw. M. S. na podstawie art. 444 k.p.k. zaskarżyła w całości wobec oskarżonej E. F. powyższy wyrok, zarzucając:

I. mającą wpływ na treść zaskarżonego wyroku obrazę przepisów procedury karnej:

- 1) art. 92 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. polegającą na poświęceniu niemal całości rozważań zamieszczonych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku podrobieniu testamentu Z. P., z przyjęciem jednak na str. 2 uzasadnienia wyroku – „W dacie bliżej nieustalonej przed dniem 7 listopada 2001 roku Z. P. sporządził testament, w którym swój majątek zapisał E. F.”, co kategorycznie wyjaśniło tę sferę stanu faktycznego na korzyść oskarżonej E. F., bez dokładnego natomiast rozważenia okoliczności dotyczących zarzucanych E. F. czynności sprawczych: tj. przedłożenia w postępowaniu spadkowym, w wymaganym tu zamiarze bezpośrednim, podrobionego testamentu Z. P. – z usiłowaniem doprowadzenia do niekorzystnego rozporządzenia pozostałym po nim mieniem przez wprowadzenie w błąd Sądu orzekającego w postępowaniu spadkowym, z których jedno ustalenie wyklucza drugie, gdyż przedmiotowy testament sporządzony w dniu 15 kwietnia 2001 r., a więc w dacie zgodnej w w/w ustaleniem Sądu Orzekającego – przed dniem 7 listopada 2001 r., wykluczał jakkolwiek motyw przedłożenia testamentu podrobionego;
- 2) art. 4 k.p.k. przez nieuwzględnienie okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonej E. F., a w szczególności:
 - a) ustaleń Sadu Rejonowego zamieszczonych na str. 4-5 uzasadnienia wyroku w przedmiocie najbliższego związku partnerskiego pomiędzy Z. P. a oskarżoną E. F. i jego woli przekazania na rzecz oskarżonej E. F. pozostałego po nim majątku,
 - b) zeznań świadków uznanych przez Sąd za wiarygodnych:

- L. B., który wiedział, że Z. P. sporządził testament na rzecz E. F., J. P., któremu Z. P. okazywał testament sporządzony na rzecz E. F., K. S., która była obecna w domu Z. P. przy sporządzeniu przez niego przedmiotowego testamentu (dodając m. in., że testament został napisany przez Z. P. bardzo niezadarnym pismem),
- a także z opinii biegłego T. K., której Sąd Rejonowy w ogóle nie rozważył w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, podającego, że nie można jednoznacznie stwierdzić aby pierwsza strona testamentu została sporządzona przez oskarżoną E. F., a wszyscy 4-j opiniujący biegli przeczą aby oskarżona E. F. sporządziła drugą stronę testamentu;

3) art. 7 k.p.k. przez przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów polegające na nie uwzględnieniu powyższych okoliczności;

4) art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. poprzez zamieszczenie w uzasadnieniu wyroku ustaleń w istotnej części sprzecznych, o czym wyżej oraz niewystarczające wskazanie jakie fakty Sąd uznał za udowodnione, bądź nieudowodnione, na jakich oparł się dowodach i dlatego nie uznał dowodów przeciwnych, co w szczególności ma odniesienie do opinii biegłych, dowodów uznanych przez Sąd za preferencyjne dla ustalenia stanu faktycznego, gdyż opinie biegłych są sprzeczne z dowodami osobowymi, co wynika z zaawansowanego stanu ciężkiego schorzenia Z. P. w dacie testowania, skutkującego m. in. niezadarności pisma (w/w świadek K. S.), przez co materiał porównawczy pisma testatora mógł być nieadekwatny dla prawidłowego opiniowania z porównania pisma;

II. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku polegający na wyprowadzeniu nieprawidłowego wniosku z zebranego w sprawie materiału dowodowego o winie oskarżonej, podczas gdy w rzeczywistości obiektywna ocena materiału dowodowego i uwzględnienie w sposób wyczerpujący wszystkich okoliczności stanu faktycznego prowadzić powinny do wyroku uniewinniającego.

Podnosząc powyższe zarzuty obrońca oskarżonej E. F. uprzejmie wniosła:

- 1) o zmianę powyższego wyroku w całości, w części zaskarżonej, poprzez uniewinnienie oskarżonej E. F., ewentualnie
- 2) o uchylenie powyższego wyroku w części objętej niniejszą apelacją i przekazanie sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w innym składzie orzekającym.

Nadto wniosła o zasądzenie na rzecz jej kancelarii adwokackiej kosztów za pomoc prawną świadczoną z urzędu, która nie została opłacona ani w całości, ani w żadnej części.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacje wniesione przez prokuratora i obrońców oskarżonych o ile domagają się uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania są zasadne i zasługują na uwzględnienie.

Należy podzielić stanowisko skarżących i stwierdzić, iż Sąd I instancji dopuścił się uchybień w zakresie niemal wszystkich zarzutów stawianych w w/w apelacjach, które powodują, że zapadły wyrok ostać się nie może.

W pierwszej kolejności stwierdzić należy, że Sąd Rejonowy dopuścił się rażącej obrazy art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k. - co trafnie podnosi prokurator – gdyż przypisując oskarżonym popełnienie zarzucanych im czynów pominął fakt, iż opis czynów nie zawierał znamion istotnych z punktu widzenia przyjętej kwalifikacji prawnej.

Opis czynu objętego wyrokiem wymaga dokładnego przedstawienia wszystkich jego elementów mających znaczenie dla prawidłowej kwalifikacji prawnej, bez pomijania któregośkolwiek aspektu zachowania oskarżonego należącego do ustawowych znamion danego typu przestępstwa (art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k.). Jeśli treść zarzutu aktu oskarżenia nie odzwierciedla wszystkich znamion przestępstwa, którego dokonanie sąd oskarżonemu przypisał to obowiązkiem sądu jest poprawienie tego w wyroku. Sąd Rejonowy temu zadaniu nie sprostał i powielił błąd prokuratora zawarty w akcie oskarżenia. Słusznie zaś w apelacji prokurator wskazuje, że skoro E. F. i D. B. zostały oskarżone, a następnie uznane za winne czynu wyczerpującego dyspozycję art. 286 § 1 k.k., to opis czynu powinien zawierać sformułowanie

odnoszące się do celu, w jakim działały oskarżone pozostającego w korelacji z dyspozycją tego przepisu. Dla przyjęcia odpowiedzialności z art. 286 § 1 k.k. koniecznym jest działanie w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. Opis czynu, jakiego popełnienie przypisał Sąd Rejonowy oskarżonym E. F. i D. B. i skazanie ich za ten czyn nie wypełnia ustawowych znamion tego typu przestępstwa. Podkreślić należy, że redakcja rozstrzygnięć zawartych w wyroku nie może nasuwać wątpliwości, za jaki czyn oskarżony ma ponieść odpowiedzialność karną. Opis czynu powinien oddawać całą kryminalną zawartość czynu, jakiego dopuścił się oskarżony a także jego datę i miejsce popełnienia. Konstrukcja opisu czynu nie może opierać się na odwołaniu do aktu oskarżenia ale winna zawierać wszystkie znamiona czynu zabronionego oraz istotne dla kwalifikacji prawnej okoliczności.

Odnosząc się natomiast do zarzutów apelacji obrońców oskarżonych, stwierdzić należy, iż analiza akt sprawy dowodzi, iż Sąd I Instancji w istocie dopuścił się obrazy przepisów prawa procesowego wskazanych w obydwu środkach odwoławczych rzutujących na treść wyroku.

Treść pisemnych motywów orzeczenia, jakie zaprezentował Sąd Rejonowy wskazuje bowiem na jednostronne rozumowanie, eksponujące okoliczności dla oskarżonych niekorzystne, a jednocześnie pomijające lub marginalizując wszystko to, co mogło budzić wątpliwości odnośnie rzeczywistego przebiegu wydarzeń i w efekcie prowadzić do wniosków i ocen odmiennych. Poza sferą zainteresowania Sądu pozostały okoliczności złożenia podpisu przez D. B. oraz wskazywane przez obrońcę oskarżonej E. F. okoliczności związku pomiędzy Z. P. a oskarżoną E. F. i jego woli przekazania na rzecz oskarżonej E. F. pozostałego po nim majątku, jak również zeznania świadków uznane przez Sąd za wiarygodne w szczególności: L. B., który wiedział, że Z. P. sporządził testament na rzecz E. F., J. P., któremu Z. P. okazywał testament sporządzony na rzecz E. F., K. S., która była obecna w domu Z. P. przy sporządzeniu przez niego przedmiotowego testamentu. Sąd Rejonowy nie dokonał także oceny opinii biegłego T. K. wskazującej, że nie można jednoznacznie stwierdzić aby pierwsza strona testamentu została sporządzona przez oskarżoną E. F., a wszyscy 4-ej opiniujący biegli przeczą aby oskarżona E. F. sporządziła drugą stronę testamentu.

W tych okolicznościach nie można skutecznie odeprzeć zarzutów apelacji wskazujących na dopuszczenie się przez Sąd obrazy przepisów postępowania, a w szczególności art. 4, 7 i 410 k.p.k. Przeprowadzona przez Sąd I instancji ocena zgromadzonego materiału dowodowego dalece wykracza poza ramy określone normą art. 7 k.p.k., co powoduje, że jako ocena całkowicie dowolna - nie korzysta z ochrony przewidzianej w tym przepisie. W szczególności ma to odniesienie do opinii biegłych oraz dowodów uznanych przez Sąd za wiarygodne dla ustalenia stanu faktycznego, gdyż opinie biegłych są sprzeczne z dowodami osobowymi. Podnieść również należy, iż uzasadnienie wyroku nie odpowiada wymogom, o jakich stanowi przepis art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k., a tym samym czyni nieczytelnym stanowisko sądu tak w zakresie oceny dowodów jak i przypisania oskarżonym czynu w kształcie przyjętym w wyroku.

Ponadto z ustalonego przez Sąd stanu faktycznego wynika, że miały istnieć dwa dokumenty – testamety, jeden sporządzony przez Z. P. (przed dniem 7 listopada 2001 r.) i drugi sporządzony przez E. F. (przed dniem 21 maja 2003 r.). Jak wynika z akt sprawy w dniu 15 kwietnia 2001 r. w istocie został sporządzony testament, w którym Z. P. miał rozporządzić swoim majątkiem. Rzecz w tym, iż z ustaleń Sądu nie można w żaden sposób wywnioskować czy testament sporządzony w dniu 15 kwietnia 2001 r. w rzeczywistości został sporządzony przez Z. P., a następnie zaginął, zaś w okresie późniejszym został podrobiony przez E. F., czym może został nakreślony przez E. F. właśnie w dniu 15 kwietnia 2001 r.

Słusznie obrońca oskarżonej E. F. wskazuje również, że Sąd Rejonowy poświęcił niemal całość rozważań zamieszczonych w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku podrobieniu testamentu Z. P., z przyjęciem jednak na str. 2 uzasadnienia wyroku – „W dacie bliżej nieustalonej przed dniem 7 listopada 2001 roku Z. P. sporządził testament, w którym swój majątek zapisał E. F.”, bez dokładnego natomiast rozważenia okoliczności dotyczących zarzucanych E. F. czynności sprawczych: tj. przedłożenia w postępowaniu spadkowym, w wymaganym tu zamiarze bezpośrednim, podrobionego testamentu Z. P. – z usiłowaniem doprowadzenia do niekorzystnego rozporządzenia pozostałym po nim mieniem przez wprowadzenie w błąd Sądu orzekającego w postępowaniu spadkowym, z których jedno ustalenie wyklucza drugie, gdyż przedmiotowy testament sporządzony w dniu 15 kwietnia 2001 r., a więc w dacie zgodnej w

w/w ustaleniem Sądu Orzekającego – przed dniem 7 listopada 2001 r., wykluczał jakikolwiek motyw przedłożenia testamentu podrobionego.

W tym stanie rzeczy należało uznać, że Sąd I instancji dopuścił się obrazy przepisów postępowania wskazanych w obu apelacjach a odnoszących się do oceny zasadniczych dowodów, która cechowała się dowolnością, co w tym przypadku miało wpływ na treść orzeczenia jak też brakiem przedstawienia w sposób logiczny i wyczerpujący rozumowania, które doprowadziło Sąd I instancji do wydania wyroku skazującego. Wskazane uchybienia powodują, iż zapadłe rozstrzygnięcie wydane zostało z obrażą art. 410 k.p.k. i art. 424 § 1 pkt. 1 k.p.k.

Wyżej wskazane względy jak i charakter ujawnionych uchybień obligowały Sąd Okręgowy do uchylenia zaskarżonego wyroku.

Ponownie rozpoznając sprawę Sąd przeprowadzi postępowanie dowodowe w całości, uwzględniając argumenty zawarte w apelacjach, a następnie zgromadzony materiał dowodowy podda wnikliwej i kompleksowej analizie. Oceny wszystkich dowodów dokona zgodnie z zasadami wiedzy, logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego, w granicach określonych w art. 7 k.p.k. oraz respektując zasady wynikające z art. 4 k.p.k. Na tej podstawie ustali stan faktyczny, który podda właściwej ocenie prawnej wydając orzeczenie z uwzględnieniem poczynionych powyżej uwag, a w razie zaistnienia do tego przesłanek sporządzi uzasadnienie wydanego wyroku, przy czym powinno ono spełniać wymogi przewidziane w art. 424 k.p.k.

Mając na uwadze zaprezentowane powyżej rozważania Sąd Odwoławczy na podstawie art. 437 § 2 k.p.k. orzekł jak w wyroku.

Katarzyna Żmigrodzka Włodzimierz Śpiewła Magdalena Kurczewska - Śmiech